

U trati hoří!

Poslyšte malý příběh z vyprávění pamětníků. V našich milých jižních Čechách rozdávalo slunce své paprsky štědře po celé léto roku 1955. Tam, kde železnice míří z Vodňan dál, až do Volar, bylo hned za městem pšeničné pole. Celý ten lán patřil ještě před sedmi lety panu Buchtelemu. Zdědil to pole i továrnu na zemědělské stroje po svém otci Josefovi. Po válce se z Buchtelovic fabriky se stal Motor, národní podnik. Jan však mezi lidmi příliš na vážnosti neztratil. V Motoru mu nechali jeho byt, i když hodně zmenšený. Žil tu se ženou a dvěma dospívajícími dcerami. Z toho pole, co mu také znárodnili, si znova kousek pronajal. Byla to divná doba, platit nájem za svou vlastní půdu. Tak toho léta svítil vedle družstevní pšenice velkánský zelený ubrus hustě posetý zlatobílými květy heřmánku. Paní Buchtelová tehdy zajišťovala co nejrychlejší sklizeň, každá ruka byla vítaná. Jejich dvě děvčata byla zručná a zkušená, ostatní děti z okolí se rády přihlásily také. Za kilo heřmánku tři koruny, to byl dobrý výdělek. Česací hřebeny se jen míhaly a lánů kousek po kousku ubývalo. Slunce žhavilo vzduch a podél trati tráva téměř usychala. Teprve v pozdním odpoledni se práce všech zastavila, děti se trousily k domovu v radostném přemýšlení, zač utratí své penízky. Jen o málo později zažila většina z nich menší domácí poplach.

„Hoří! U trati hoří!“ Tak se svolávali sousedé a popadli hlavně lopaty, železné hrábě či vidle a utíkali hlava nehlava zachraňovat pole - nejspíš hoří družstevní pšenice? A kde byl konec nějakých žňových hlídek, které měly být pohotově jako první? Vždyť stačí jedna malá, zlomyslná jiskra z lokomotivy a neštěstí je hotové.

Lidé přibíhali na místo, kde však už téměř nebylo co hasit. Starý děda Doležal uplácával lopatou poslední jiskřičky a podél trati byla vypálená půda v délce jen několika desítek metrů. Na všechna uznalá povídání a děkování pak jen lehce pokrývl hlavou a s lehkým úsměškem řekl: „Měli ste nahnáno, vy jézed'áci, což? Ještěže ty Buchtelovi zůstali pořád stejný. Maj podle trati poctivě posekáno a ten oheň se sám u jejich heřmánku zastavil, víme?“